

(1999/C 341/045)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4051/98**van Eolo Parodi (PPE) en Guido Viceconte (PPE) aan de Commissie**

(13 januari 1999)

Betreft: Italiaanse regelgeving inzake de belastingheffing op Italiaanse burgers die in het buitenland leven

In artikel 10 van het wetsontwerp inzake de maatregelen voor stabilisering en ontwikkeling in het kader van de openbare financiën, dat op 20 november jl. door de Italiaanse Kamer van Afgevaardigden is aangenomen, is bepaald dat Italiaanse burgers die uit het bevolkingsregister van de in Italië verblijvende bevolking zijn geschrapt, naar het buitenland zijn geëmigreerd en onder een gunstige belastingregeling ressorteren, met ingang van 1 januari 1999 in Italië onderworpen zijn aan de inkomstenbelasting op natuurlijke personen.

Kan de Commissie mededelen of deze dubbele belasting in juridisch en fiscaal opzicht strookt met de bestaande bilaterale akkoorden en met de Europese jurisprudentie terzake?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(8 maart 1999)

Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, wordt in bedoelde belastingwetgeving bepaald dat de Italiaanse burger die zijn woonplaats heeft overgebracht naar een buitenlands grondgebied dat over een bevoorrechte belastingregeling beschikt aan de belastingdienst moet bewijzen dat hij zijn fiscale woonplaats niet langer in Italië heeft.

Er is sprake van omkering van de bewijslast in vergelijking met de eerdere wetgeving, immers voorheen moest de dienst bewijzen dat de belastingplichtige nog altijd in Italië verbleef.

Volgens de Commissie moet de nieuwe Italiaanse wetgeving worden gezien in het kader van de strijd tegen belastingontduiking en op het eerste gezicht ziet zij niet waarom deze wetgeving een inbreuk op het Gemeenschapsrecht zou vormen. Overigens heeft de Italiaanse overheid, volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, nog niet medegedeeld wat zij verstaat onder buitenlands grondgebied dat over een bevoorrechte belastingregeling beschikt. Afgaande op de eerdere houding van de Italiaanse belastinginstanties in deze wordt evenwel verondersteld dat de overige lidstaten niet als dergelijke buitenlandse grondgebieden zullen worden beschouwd. De Commissie zal de voorwaarden van toepassing van deze wet door de Italiaanse autoriteiten volgen.

Ten aanzien van het tweede door de geachte parlementsleden aan de orde gestelde probleem betreft, de verenigbaarheid van deze maatregel met de belastingverdragen, zij opgemerkt dat er zeer vaak geen verdragen met de landen met een bevoorrechte belastingregeling bestaan. Indien dergelijke verdragen wel bestaan stellen de bepalingen van deze verdragen evenwel in het algemeen één fiscale woonplaats vast met het oog op de toepassing van het verdrag, indien de belastingplichtige volgens de nationale wetgeving van beide overeenkomstsluitende partijen als fiscale ingezetene wordt beschouwd (zie artikel 4 van het modelverdrag van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO)).

(1999/C 341/046)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4052/98**van Eolo Parodi (PPE) en Guido Viceconte (PPE) aan de Commissie**

(13 januari 1999)

Betreft: Communautaire maatregelen voor het zeevervoer over korte afstand

Het zeevervoer over korte afstand vormt voor Europa een oplossing voor de opstoppingen in het wegvervoer, gezien het feit dat Europa 35.000 kilometer kust bezit en meer dan 600 havens die in de buurt van industriecentra zijn gelegen, alsook gezien de voordelen van het zeevervoer op het stuk van energieverbruik, milieu, en economische en sociale samenhang in de perifere gebieden van de Unie.

Kan de Commissie mededelen:

1. Welk gevolg is gegeven aan haar mededeling van 5 juli 1995 (COM(95) 0317) over de ontwikkeling van deze vorm van vervoer?
2. Welke concrete maatregelen zij denkt te nemen om de cabotage in het zeevervoer op korte afstand te ontwikkelen en te stimuleren?